

Nr 97.

Av herr **Alkman**, i anledning av *Kungl. Maj:ts förslag till ny förordning om automobiltrafik.*

Det förslag till ny förordning om automobiltrafik, varöver riksdagens yttrande nu infordrats, innehåller, beträffande taxa vid yrkesmässig automobiltrafik, i sak samma stadgande som nu gällande förordning. Tillstånd till sådan trafik skall fortfarande medföra skyldighet för tillståndshavaren att ställa sig till efterrättelse den taxa för befordran av personer och gods, som kan bli fastställd, för stad i den ordning § 23 i ordningsstadgan för rikets städer angiver samt för landet av Konungens befallningshavande (§ 21 i det nya förslaget). Därigenom är alltså möjlighet beredd för ett sådant ordnande av automobiltrafiken även på landsbygden, att allmänheten till beräknelig och av offentlig myndighet skäligen befunnen kostnad kan begagna sig av detta bekväma, tidsbesparande och för vårt land med dess stora avstånd mellan orterna synnerligen lämpliga fortskaffningsmedel. Åtminstone i ett par län, Jämtlands och Stockholms, har också enligt vad jag inhämtat, Konungens befallningshavande till allmänhetens gagn utnyttjat den möjlighet som 1906 års automobilförordning öppnat till taxemässigt ordnande av automobiltrafik på landsbygden. I större delen av våra län är däremot förhyrandet av automobil för resa på landet fortfarande överlämnat till fri överenskommelse mellan den resande och även den automobilägare som bedriver yrkesmässig automobiltrafik.

I sammanhang med den revision av nu gällande automobilförordning, till vilken förslag nu föreligger, synes det emellertid vara både angeläget och lämpligt att frågan om automobiltaxor för landsbygden blir på ett mera tillfredsställande sätt löst. Till följd av den starka indragning av skjutsanstalter, vilken under de senare åren förekommit i de flesta län och vilken helt visst kommer att ytterligare fortgå, lär det såväl för offentliga förrättningsmän som för enskilda personer, vilka för resor behöva anlita landsvägsnätet, bli allt svårare att utan oskäligen kostnader eller besvärliga omvägar komma fram i önskad

riktning, ett förhållande som på senare år torde hava medfört stora olägenheter bl. a. vid tillämpningen av det kungl. resereglementet. Den mest rationella utvägen för lösandet av de svårigheter som sålunda uppkommit och vilka med tiden torde bli alltmera kännbara, synes vara en sådan ändring av automobilförordningen, att varje tillstånd till bedrivande av yrkesmässig automobiltrafik skulle innefatta skyldighet för tillståndshavaren att med tillgänglig materiel skjutsa inom det län tillståndet avser och efter den taxa eller de taxor som Konungens befallningshavande för länet fastställt, i sammanhang varmed skyldighet skulle föreskrivas för Konungens befallningshavande att fastställa sådana taxor, senast då tillstånd till yrkesmässig automobiltrafik inom länet för första gången meddelas. Denna utväg är säkerligen lämpligare än införandet av en utav Kungl. Maj:t utfärdad, för hela riket gällande enhetlig taxa. Förhållandena inom olika orter eller landsdelar kunna, med avseende å automobiltrafiken, vara så växlande, att en för hela riket gällande, enhetlig taxa sannolikt skulle visa sig vara ytterst svårtillämplig. Av samma anledning torde till och med möjlighet böra beredas Konungens befallningshavande att, då så prövas lämpligt, uppdelat länet i särskilda taxedistrikt.

Det nu sagda avser företrädesvis ordnandet av automobiltrafiken på landsbygden med hänsyn till personbefordran. Vad godsbefordran beträffar, torde ännu ej tillräckliga skäl föreligga till föreskrivandet av obligatoriska taxor.

I anledning av nu gjorda påpekanden, med vilka jag ej velat avvisa andra möjliga anordningar till frågans lösande, tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen vid sitt yttrande över ovanberörda proposition nr 51 måtte uttala, att, vid yrkesmässig automobiltrafik, av vederbörande myndigheter utfärdade taxor för befordran av personer eller gods skola gälla, samt att förhållandet härvid syntes lämpligast böra så ordnas, att det skulle *äligga* vederbörande länsstyrelser att, var för sitt län, fastställa taxor för befordran av personer, under det däremot för befordran av gods skulle ankomma på länsstyrelserna att *efter behov* fastställa taxeföreskrifter.

Stockholm den 26 februari 1916.

Edv. Alkman.